

Α΄ ΒΡΑΒΕΙΟ
ΚΑΡΤΕΡΑ ΜΕ.....

Καρτέρα με και θα γυρίσω
μόνο περίμενε πολύ.
Καρτέρα κι αν σε πικράνει
με θλίψη η κίτρινη βροχή .
Καρτέρα κι όταν θα χιονίζει
κι όταν θα 'ρθει καλοκαιριά.

Καρτέρα κι όταν πια τους άλλους
Ξεχνώντας δεν τους καρτερούν.
Καρτέρα κι όταν δε θα φτάσουν
από μακριά τα γράμματά μας
Πρόσμενε κι όταν όλοι οι άλλοι
πια να προσμένουν βαρεθούν.

Καρτέρα με και θα γυρίσω
και μην πιστεύεις σ' όσους λένε
πως να ξεχάσεις πια καιρός...
Κι όταν κι η μάνα μου κι ο γιος
πιστέψουν πως εγώ δε ζω
κι ότι θα είμαι πια νεκρός.

Κι όταν οι φίλοι κουραστούνε
στη ζήση αυτή να καρτερούν
και ως κάθονται μπροστά στο τζάκι
πικρό στη μνήμη πιούν κρασί
Καρτέρα με και μη βιαστείς
μαζί μ' αυτούς να πιείς κι εσύ.

« Ο ΑΛΗΘΟΛΟΓΟΣ »
ΣΩΤΗΡΗΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΠΗ ΤΟΥΦΑΣ ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ

Β' ΒΡΑΒΕΙΟ
ΦΟΝΙΚΟ ΣΤΟ ΜΕΝΙΔΙ

Πήγαινε –ερχόταν ο χωριάτης ο αψύς,
Πήγαινε –ερχόταν μπρος στου μπαρ τη τζαμαρία
Που στην αμέριμνη του δρόμου τη γωνιά,
Μια ανεπιθύμητη κρατούσεν ιστορία.

Πήγαινε –ερχόταν, τον αέρα όλο οσμιζόταν,
Μια τινάζόταν αίλουρος , μια φίδι διπλωνόταν
Κι ύστερα ματαρχίναγε τ' αψίκορό του βήμα,
Που στον γοφό του σκούνταγε του μπαρουτιού το τρίμμα.

Πήγαινε –ερχόταν, μ' έκφραση φθηνή πάνω στα χείλη
Κι όλο το γόνατο έπιανε κι έφερνε το μαντήλι,
Στα μάτια επάνω ως να 'βλεπε τη φρίκη να περνάει,
Που το γινάτι το δριμύ σ' απαντοχή κρατάει!

Πήγαινε- ερχόταν κι έφευγε και χάνονταν στη δύση,
Το λιόγερμα που μοναχή την κόρη είχε αφήσει
Κι η βελονιά μου πάσχιζε μέσα απ' το παραθύρι,
Να ζωντανέψει τη σκηνή σαν να 'τανε παιχνίδι.

Πήγαινε –ερχόταν κι έτρεχε η κόρη αλαφιασμένη
Πάνω στα τζάμια, στα σκαλιά, του μπαρ αλλοπαρμένη
Και η κλωστή μου μέριαζε , αλλού να φυγαδεύσει
Το λιανοτρέμουλο κορμί, την κάνη αλλού να στρέψει!

Αλλού να στρέψει , να μη βρει τ' αραχνοϋφασμένα
Της κόρης φεγγερά μαλλιά, το απορημένο βλέμμα,
Το χέρι το σκληρόκαρδο, την κάνη που είχε υψώσει
Αλλού να στρέψει την καρδιά πριν η φωτιά τη λιώσει!

Αλλού !.. Αλλού!... Μ' αλλοίμονο!
Πέφτει η καρδιά λυγάει
Λυγά στο μαύρο γόνατο, που τη σφιχτοκρατάει!
Πέφτει, λυγά η καρδιά γλιστρά στα σκαλοπάτια
Και σπάζει η πορφυρή κλωστή στο λιόγερμα κομμάτια.

«Λέλα»
ΕΛΕΝΗ ΣΑΛΑΜΑΝΟΥ
Β' ΚΑΠΗ ΑΛΙΜΟΥ

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ
Η ΟΔΗΓΟΣ

Σε κάποιας ερημιάς το μονοπάτι.
Σκυφτός. Βαρύς.
Πορεύεται ο πόνος
Γύρω τριγύρω του, αχνίζουν τα ερείπια.
Δημιουργήματα αθέλητα ίσως..
Μα ολότελα δικά του!
Ξοπίσω του αργά, μα σίγουρα,
ακολουθεί...
Τ' ανθρώπινο κοπάδι...
Που είτε το θέλει αυτό, είτε από αδυναμία..
Σέρνεται πίσω...
Απ τον μακάβριο αρχηγό του....
Και προχωρεί ασταμάτητα ο πόνος.
Χωρίς ούτε στιγμή να ξαποστάσει...
Δεν το μπορεί.
Γιατί δεν είν' αυτός οδηγητής
Ακολουθεί κι αυτός,
όπως κι άλλοι...
Αυτό που δεν το βλέπει,
δεν το ξέρει , μα το νοιώθει...
Μπροστά του τρέχει ακούραστα,
μια κάποια ηλιαχτίδα!
Που δεν την σβήνει ούτε η νύχτα
Που δίνει φως!
Εκεί όπου το φως δεν φτάνει...
Γιατί είν' αυτή οδηγήτρια!
Στο ανθρώπινο κοπάδι...
Τράβα το δρόμο σου ,
γλυκιά θεότητα!
Οι λάτρεις σου σ' ακολουθούν...
Πιστά!
Μεγάλη ! Ολοφώτεινη! Αγαπημένη!
Ελπίδα!

«Αιωνόβιος»
ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΚΡΟΥΣΙΝΣΚΥ
ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΚΑΠΗ ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ

Τα υπόλοιπα ποιήματα δημοσιεύονται με αλφαβητική σειρά των ονομάτων των ποιητών/τριών

ΜΟΝΑΞΙΑ

Το πράσινο μουντό γύρω τυλίγει
μες στη βαριά και κρύα του σκιά
το λογισμό, που σαν άρρωστος τα ρίγη
νιώθει κι είναι η αρρώστια μοναξιά.

Μόνος να ζεις στην άχαρη ζωή,
χωρίς κανέναν να μοιράζεται μαζί σου
τον πόνο σου, τη λύπη, τη χαρά,,
να μη μπορεί να ξαλαφρώσει η ψυχή σου.

Είναι ένας θάνατος που έρχεται αργός
και με της μόνωσης τα πέπλα σ' αγκαλιάζει
σιγά -σιγά για να σου πάρει και το φως,
κι αντί γι αυτό να σε ποτίζει με μαράζι.

Σβήνεις σιγά-σιγά σαν το κερί,
που δόθηκε για να φωτίσει και τους άλλους
κι αντί τα νιάτα σου αυτό να τα χαρεί
βυθίστηκες σε πόνους πιο μεγάλους!

«Ο ΠΟΙΗΤΗΣ»
ΑΒΟΥΡΗΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΚΑΠΗ ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Στης θύμησης το κατώφλι έμεινα μόνος,
Τα όνειρά μου χελιδόνια που αποδήμησαν,
Παντού απλώνεται της λήθης το σκοτάδι,
Ανάκατα πλανώνται οι μνήμες της ζωής.

Ο χρόνος κλείδωσε την πόρτα της ζωής,
Το νερό μαρμάρωσε στην κρυσταλλένια βρύση,
Τα ρουμάνια γέμισαν άναρθρες κραυγές
Και ο αγέρας κατρακύλησε στη ρεματιά σαστισμένος.

Τα πουλιά σκόρπισαν αλαφιασμένα τα φτερά τους
Και τα βουνά βουβάθηκαν κρατώντας την αναπνοή τους.
Η ελπίδα χλόμιασε βλέποντας τα συντρίμια
Και η θάλασσα αναταράχθηκε μεσοπέλαγα
Πώς ήταν και πώς έγιναν όλα τούτα;
Ποια μοίρα βάσκανε τα μάτιασε:

ΈΑραγε;

Θα ξαναρθούν στις φωλιές τους τα χελιδόνια;
Θα ηχήσουν ξανά χαρμόсуна οι καμπάνες;
Θα ανθήσουν πάλι οι αμυγδαλιές;
Θα λαλήσουν πάλι οι κούκοι στα βουνά;
Όχι, όχι,
Όλα σώπασαν πια στην άκρη του γκρεμού!

«Βελούχι»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Θ. ΑΛΕΣΤΑΣ
ΚΑΠΗ ΚΑΤΩ ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ

Η ΠΙΣΤΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΦΥΓΑ

Πατρίδα δεν έχω πια να προστατέψω
Σημαία καμιά
Σε ποιον Θεό πια να πιστέψω
Αφού για μένα δεν υπάρχει ελπίδα καμιά

Δεν ξέρω πια τι να πιστέψω
Και που να βασιστώ
Φοβάμαι μήπως το πλεούμενο μπατάρει
Και σε κάποια ξέρα ξεβραστώ

Να πολεμήσω για την Ειρήνη
Άδικος κόπος, αυτή είναι σε χέρια Ισχυρών
Τον δρόμο της απελπισίας παίρνω
Και όπου με βγάλει, πίσω δεν κοιτώ

Είδα παιδιά αντί παιχνίδια
Όπλα να κρατούν σε χέρια τρυφερά
Σε ποιο Θεό να ελπίζουν
Μέσα σε ρημαγμένα σπίτια και ορφανά.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΡΚ
ΣΟΦΙΑ ΓΚΛΙΑΤΗ-ΧΑΣΙΩΤΗ
ΚΑΠΗ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΙΩΝΙΑ ΕΦΗΒΕΙΑ

Μέσα σε μία διαρκή και αιώνια εφηβεία εγκλωβισμένος.
Να αγνοώ το πέρασμα των χρόνων είμαι καταδικασμένος.
Σαν τους ανέμους του Αιόλου σκορπήσαν οι δεκαετίες.
Όμως εγώ επιμένω. Προπαρασκευάζω νέες εκστρατείες.

Πόλεμο θ' αρχίσω ενάντια στους εμπρηστές του ήθους.
Κι ας με έχουνε κλειδώσει μέσα στη κοιλιά του κήτους.
Σαν νέος Ιωνάς όλες τις σαπιοκοιλίες θα τις ξεσκίσω.
Κι ελεύθερος σε ήρεμες κι απόμερες ακτές θα περπατήσω

Τις παγερές γραβατομένες φιγούρες θα αντιμετωπίσω
Τους ξεβρακωμένους από ηθικές αξίες θα εμποδίσω
Τους χρήσιμους βλάκες με τις παγερές τους παρουσίες.
Που περιπλανιόνται σαν παλιάτσοι σε ανοιχτές πλατείες

Όσοι εκπέμπουν την απατηλή και δόλια τους προσιτότητα
Είναι παράσιτα επιβαλλόμενα σε αόρατη πραγματικότητα
Της βλακείας τους η χρησιμότητα ξεπερνά τα όρια.
Βλάκες εξυπνοφανείς με λειρί, ξεπούπουλα κοκόρια.

Οι λογικής ανάπηροι, εγκεφαλικής ανεπάρκειας
Οι πρέσβεις μιας σκλαβωμένης ψευτοελευθερίας
Θα εξαφανιστούν από προσώπου γης ως δια μαγείας.
Έρμαια θα καταντήσουν μιας οργίλου κοινωνίας.

Την αιώνια εφηβεία μου ποτέ δε θα εγκαταλείψω
Τις εικονικές και πλάνες παρουσίες θα τις εξαφανίσω
Θα παραμείνω έφηβος να πολεμώ με όλο μου το σθένος
Αδιαφορώντας αν αργά ή γρήγορα πλησιάζω προς το τέλος.

Άφαντος ο παράδεισος κι η κόλαση σε λίγο θα μου γνέψει.
Μα και ο διάολος την είσοδο της δε θα μου την επιτρέψει .
Περιπλανώμενη ψυχή χωρίς οντότητα θα καταντήσω.
Χωρίς στολή αστροναύτη στο διάστημα θα περπατήσω.

Με ένα πικρό χαμόγελο από ψηλά θα χαιρετάω
Δικαίωση κι εκδίκηση από όλους θα ζητάω
Και όσοι με εμπόδισαν τα δίκαια μου ν' αποκτήσω.
Αυτούς, από εκεί ψηλά σκληρά θα τιμωρήσω.

«ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ»
ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΔΕΡΕΜΠΕΗΣ
Α΄ ΚΑΠΗ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΙΘΑΚΗ

Σ άγγιξα, σε περπάτησα, σε είδα
Ιθάκη,
του ονείρου πατρίδα.
Το χώμα σου το φίλησα,
του Οδυσσέα εμίλησα.
Στις θαλασσιές σου τις σπηλιές
είδα νεράιδες και ξωθιές.
Τις άκουσα, τους γέλασα
τα τύμπανά τους έκρουσα.
Στον γέροντα Λαέρτη
είπα..πολλά τα έτη!

Στου Ευμαίου μέσα το μαντρί
εγεύτηκα χλωρό τυρί.
Κι ο Άργος εκεί να καρτερεί
Του αφέντη την επιστροφή.
Στη φίλη Πηνελόπη
πρόσφερα χρυσή πόρπη.
Τηλέμαχε, Τηλέμαχε
από τον χρόνο ανέπαφε!

Σ' άγγιξα, σε περπάτησα,
σε είδα Ιθάκη,
του κόσμου πατρίδα.

«ΕΛΠΙΔΑ»
ΙΟΥΛΙΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΑΠΗ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ

Ο ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

Έφυγα απ' την πατρίδα μου
να πάω σε μέρη μακρινά
χωρίς καλά να καταλάβω
πως θα περάσω τα στερνά.

Μες στου χωριού το εκκλησάκι
έκανα τάμα ιερό
πως θα ξανά 'ρθω στην πατρίδα
με οποιονδήποτε καιρό.

Στου χωριού το εκκλησάκι
με τη μαρμαρένια βρύση
το κρυσταλλένιο της νερό
πόσες καρδιές έχει δροσίσει.

Εκεί στο γέρικο πλατάνι
έγραψα το όνομά μου,
πήρα δύο φύλλα πάνω μου
και τα κρατώ κοντά μου.

Κι αν η μοίρα το θελήσει
πια ξανά να μη γυρίσω
τα φύλλα που 'χω πάνω μου
με νερό θα τα ποτίσω.

Να βγει καινούριος πλάτανος
στο στεριανό λιμάνι
να στέλνει χαιρετίσματα
στο γέρικο πλατάνι.

Και να του πει ότι εγώ
είμαι αποκληρωμένος
και κάτω από τις ρίζες του
είμαι βαθιά βαλμένος.

«Ο Νοσταλγός»
ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ
ΚΑΠΗ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΨΙΧΟΥΛΑ

Τα είπε όλα μέσα σε εκατόν τριάντα στίχους:
Ιστορήσε θέματα κοσμικά,
Το στερέωμα και τους αστερισμούς του,
Την ειρηνική ζωή ζωγράφισε
Τους γάμους, τις χαρές της
Τις διαφωνίες μετά, τις δίκες τους
Και τις αμάχες είπε.

Έβαλε εκεί και τους θεούς
Να 'χουν το μερτικό τους,
Όταν από αφορμή κλεψιά
Ο πόλεμος ξεσπάει
Και το αίμα πλούσιο χύνεται
Στη διψασμένη γη μας.

Ύστερα εικόνες θερισμού
Μες στα χρυσά χωράφια
Και την ανάπαυση θυμήθηκε των θεριστάδων
Με τα προσφάγια, τις δουλειές στο ωραίο το αμπέλι,
Αλλά και τα τραγούδια, τους αχούς μελωδικής κιθάρας.

Τον πανικό μετά ιχνογράφησε
Γελάδων πεινασμένων
Που δεν γλιτώνουν το χαμό
Απ' τ' άγρια τα λιοντάρια,
Ωστόσο κάποιες μένουνε και στάνες και καλύβες
Να σκέπουνε αλώβητες τα ήμερα τα ζώα.

Χορούς ύστερ' απεικόνισε
Παρόμοιους με της Κρήτης,
Τους χαρωπούς, τους κυκλικούς,
Με τ' ακροβατικά τους.

Τέλος όλα τα περίζωσε
Με του Ωκεανού το ρέμα.
Κι είχε μες στην ασπίδα κλείσει
Όλα όσα πίστευαν
Όλα όσα έκαναν
Οι σύγχρονοι του τότε

Στους άλλους ποιητές έμειναν κάτι ψίχουλα

«Νανούνα»

ANNA KERANH

KENTRIKO KAPH XALANΔΡΙΟΥ

ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥ Η ΙΔΕΑ

Πόσο μ' αρέσει την αυγή
Να σεργιανάω πρωί, πρωί
Καβάλα σε κάνα φαρί
Κι αν κατεβώ προς τον γιαλό
Να κλέψω μια παλιόβαρκα
Για ν' ανοιχτώ στα πέλαγα
Πριχού την Φαλκονέρα
Για ν' αφεθώ ξαπλάροντας
Στης ερωμένης μου την αγκαλιά
Στη μέση του πελάου.
Κι όπου θελήσει ας με πάει
Μα να με νανουρίσει
Εκεί στα πιο βαθιά νερά
Να με γλυκοκοιμίσει.
Την Τρίτη μέρα θα' θελα
Στα γαλανά της τα νερά
Να 'βλεπα για στερνή φορά
Εκατομμύρια γλάρια
Αυτά να μ' εξαγνίσουνε
Και να μ' εξαφανίσουνε
Να μη με θάψουν πουθενά
Σε κάνα κοιμητήρι
Κι έτσι να μείνω άταφος

Σκέτος σαν Μήτρο-Λιούλιος.
Κι αφού ποτέ δε θα ταφώ
Θαρρώ θα 'μαι κι αθάνατος
Μα θα 'μαι σαν ιδέα
Και ιδέες μνημονεύονται
Πιότερα από τους θνητούς.

«Μήτρο –Λιούλιος»
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΤΣΟΒΟΣ
Α' ΚΑΠΗ ΔΑΦΝΗΣ -ΥΜΗΤΤΟΥ

ΜΑΝΗ

Κάστρα, πέτρες, βράχοι και κύμα που βγάζει βοή!
Μοιρολói, πόνος, γέλιο, γλεντάνε μαζί!
Μάνη είσαι πόλη σκληρή και μονάχη
Στέκεις σαν κόρη με μαύρο φουστάνι
Οι γενναίοι σου ζουν, δεν έχουν πεθάνει!

Περπατάς και ρωτάς, πες μου που 'ν' ο βοριάς;
Μα μου δείχνει η γριά ένα μαύρο -μαύρο πουλί
Καθισμένο σε κλαράκι ελιάς!

Πειρατές, ληστές, φονιάδες, γίνανε πέτρες,
που τους δέρνουν βοριάδες
Και της Μάνης τ' ατσάλινα χέρια;
Τα φοβούνται θεριά και αστέρια!
Μάνα που βγάζεις γενναίο κορμί!
Ψημένοι μ' αλμύρα με ήλιο
Θυμωμένους καιρούς και λίγες σταγόνες βροχής!

Και της Μάνης το χάδι; μονοπάτι φτιαγμένο με αίμα!
Σήμερα στέκει και χαίρει, με δόξα, το κάστρο τραχύ
Που ο καθένας με καμάρι και δάκρυ θωρεί!

«ΣΗΤΗΚΗΝ»
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΣΗΣ
ΚΑΠΗ ΤΟΥΦΑΣ ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ

Ο ΑΠΟΣΤΡΑΤΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

Κάποτε

Τάχα δεν ήμουν Αετός, δεν ήμουν παλικάρι,
δεν πέταγα στους ουρανούς, νύκτες χωρίς φεγγάρι;
Αεροπόρος ήμουνα και ήμουν ευτυχισμένος
που τον κόσμο έβλεπα, ωσαν Θεός πλασμένος!

Τώρα,
χωρίς φτερά, απόστρατος κι απόμαχος,
τους ουρανούς να σχίζω δεν μπορώ, να χαίρομαι όταν πετάω,
μονάχα να ονειρεύομαι, το τέλος μου να καρτεράω.

Όμως
και τώρα συνεχώς, τον ουρανό κοιτώ
και μέσα στα γαλάζια του χαρές αναπολώ
Σαν Αετός πετούσα κάθε μέρα ελεύθερος και δυνατός
κι αν ο χρόνος μ' έκανε πέρα, φίλος θα μένει ο ουρανός.
Με περασμένες δόξες, τις μέρες μου περνάω
και όσο ζω θα αναφωνώ: ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ, σ' αγαπάω!
Κι όταν πεθάνω, θα ήθελα στο μνήμα μου, επάνω,
ένα αεροπλάνο, να νοιώθω και στον ύπνο μου,
πως συνεχώς πετάω!

«Άγγελος Νικηφόρος»
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΠΗ ΤΟΥΦΑΣ ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ

ΕΛΛΟΧΕΥΟΥΝ ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ

Στο χώμα σου ευλαβικά ακουμπώ
την αγκαλιά σου θέλω ν' αφουγκράζομαι
παράπονα ακούω με λυγμό
ματώνει η ψυχή μου κι εκτινάσσομαι
που χάνεται η ελπίδα για να ζω

Κραυγάζω κόσμε ένα «γιατί»
της γης να γίνουμε οι χαλαστοί
της δόλιας φύσης μαστροποί
αχάριστες κοντόφθαλμες υπάρξεις
μη βλέποντας το θάνατο
αδηφάγο περιχαρή πολεμιστή
που καραούλι πιάνει

Στα ύστερα χρόνια που 'ρχονται
μεγάλο όραμα να δούμε
πως συμπονάμε τη ζωή
κι οι ουρανοί ανοίξαν
φεγγοβολή η πλάση
τα μάτια ορθάνοιχτα μετρούν
τηςπραγματοσύνης μας τα λάθη

«Χρήστος Καλλιαντέρης»
ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΟΝΟΚΡΟΥΣΟΣ
ΚΑΠΗ ΚΑΤΩ ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ

ΧΡΟΝΙΑ ΑΝΑΚΥΚΛΩΜΕΝΑ

Αισθάνομαι ότι ζω χρόνια ανακυκλωμένα
Περαστικός κι αιώνιος
Με την εγκαρτέρηση του ερειπωμένου αγροτόσπιτου
Σε κτήμα που απαλλοτριώθηκε για χρέη,
Με τις αναμνήσεις μου να τις λιθοβολεί ο χρόνος,
Με τ' άνεμοστέφανα παροδικών ερώτων
Να χάνονται στην απάτη ενός αντικατοπτρισμού Ελπίδας

Κι η πρόσκληση του λιμανιού για νέα ξεκινήματα
Προς έναν ατελεύτητο Χρόνο
Ή για την ηδονή της θαλπωρής του γυρισμού
Να κλείνονται στην αποπνικτική κορυφογραμμή
Της ασυνέπειας των ονείρων στον ορίζοντα...

Κοιτάζω την τέφρα και πονώ που σκέφτομαι
Πως κάποτε ήταν λάβα
Σε μια ζωή που, εν τέλει, ήταν άλυτη εξίσωση
Με άγνωστο «χι» τη Λάχηση!

«Ούτις»
ΚΩΣΤΑΣ ΜΠΙΖΑΝΟΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΚΑΠΗ ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ

ΠΟΙΗΜΑ ΣΤΗΝ ΝΤΙΝΑ ΑΙΝΑΤΖΗ
«ΔΑΣΚΑΛΑ»

Πάντα η αρχή είναι δύσκολη
και ευχάριστη συνάμα
Ευχή σε σένα κόρη μου,
να 'σαι μια τέλεια μάνα
στο δρόμο το διδακτικό
που τελειωμό δεν έχει.
Αν μεταδώσεις στα παιδιά
Αγάπη πίστη γνώση,
θα γίνουν άνθρωποι σωστοί.
Θα δικαιώσουν τους γονείς
και τη δασκάλισσά τους
στη ζήση την αυριανή
που ανοίγεται μπροστά τους.

«Βαράθι»
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΠΑΠΠΑΣ
1^Ο ΚΑΠΗ ΥΜΗΤΤΟΥ

Ο ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΙ Ο ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

Ωραία! Σήμερα βρέχει,
το νερό με ορμή στο δρόμο τρέχει,
πάρα πολλά τα νερά,
έξω δεν βλέπεις καθαρά.

Ούτε ξέρεις ποιος είναι που περνά,
ποιος είναι που χοροπηδά,
από μέσα νοιώθεις προνομιούχος,
ευτυχώς λες, είμαι συνταξιούχος

Ξεχωρίζεις κάποιον, ο Θανάσης!!!
με αδιάβροχο, μπότες κι ομπρέλα,
και ξαφνικά σου 'ρχεται τρέλα,
βρεγμένος ως το κόκκαλο, ο μετανάστης!

Χριστέ μου, μ' ένα παπούτσι,
το άλλο θα κόλλησε στη λάσπη,
μάλλον δεν έχω μυαλό κουκούτσι,
αφού χθες με κλέψανε ...είμαστε πάτσι

Και μετά... ντροπή λέω γέρο,
μερικά ρούχα, παπούτσια, να φέρω,
να τον προλάβω είπα και τρέχω,
το σκαλοπάτι δεν είδα και πέφτω.

Βρεγμένος κι εγώ, όπως εκείνος,
τον βλέπω κι έρχεται κατά δω...
φοβάμαι είπα μέσα μου εγώ,
αλλά αυτός ήταν ΑΝΘΡΩΠΟΣ,
δεν ήτανε κτήνος!

«Μάχος»
ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ ΣΙΕΜΟΣ
1^Ο ΚΑΠΗ ΑΛΙΜΟΥ

ΑΓΑΠΗ: Και τον θάνατο νικά....

Δεν μου το 'πε κανένας
που χει ακόμα σώας τα φρένας
όσο ζούσα μέσα στο μίσος,
τα μηδέν, την άρνηση και τα ίσως

Παρά μόνο όταν γέρασα
και την ζωή μου πέρασα
μόλις τότε το κατάλαβα
και το μήνυμα έλαβα

Πως δεν είμαι γεράκι
ούτε ήμουν ποτέ αετός
ούτε ακόμα ένα συνηθισμένο κοράκι
αλλά ένας απλός, δύσμοιρος θνητός

Μια κουκκίδα ήμουν στο σύμπαν
που πίστευα πως το χρήμα είναι το παν
ένας κόκκος άμμου σε μian αμμουδιά
ένα λιθαράκι κάτω από μια αγραπιδιά

Ένας στρατοκόπος δίχως αναπαμό
που οδηγείται άναυλα στο χαμό
ένας γέρος που πεθαίνει από πλήξη
μια κονσέρβα που κοντεύει να λήξει

Ένα ασήμαντο, εφήμερο άστρο
μέσα στο χάος των πλανητών
ένα ακόμα ανοχύρωτο κάστρο
μέσα στο ανώνυμο πλήθος των θνητών

Ένας έκπτωτος από τον Παράδεισο
που βουτάει γυμνός στην άβυσσο
με τρύπια, μπαλωμένα αλεξίπτωτα-
-γιατί έχει γίνει απλώς ένα τίποτα!

Ο άνθρωπος, πάρτε το είδηση
και πρέπει να σας γίνει συνείδηση,
μπορεί να ζήσει με αγαθά δανεικά
όχι όμως χωρίς όνειρα και ιδανικά

Στον άνθρωπο, μόνο η αγάπη
είναι το υψηλότερο από τα ιδανικά
αυτό που και τον θάνατο ακόμα νικά
και τον χρόνο, αυτό τον σατράπη

Η ζωή είναι ένα λεωφορείο χωρίς αριθμό
που ταξιδεύει χωρίς σκοπό, χωρίς σταθμό,
που και που κάποιος σ' αυτό ανεβαίνει
κι άλλος χτυπάει το κουδούνι και κατεβαίνει,

αν δεν μπορείς να ζήσεις με αγάπη
και την φυλακίζεις στης ψυχής το ντουλάπι
καλύτερα πες στον οδηγό να σε κατεβάσει,
χωρίς να χτυπήσεις κουδούνι,
στην επόμενη στάση...

«Κωνσταντίνος»
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΕΜΠΟΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΚΑΠΗ ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ

Εσείς που πρωτοπήρατε
της λευτεριάς το σπόρο
λαχταρισμένο δώρο
στη σκλαβωμένη γη
Εσείς κι όταν ωρίμασαν
τα στάχυα καρποφόρα
του θερισμού την ώρα
μας γίνατε οδηγοί!

Σαν ίσκιои μεγαλόκορμοι
κι απείραχτοι από τα χρόνια
σέρνετε εμάς τα εγγόνια
στο δρόμο της τιμής.
Κι όπου πολέμου κράξιμο
όπου της μάχης κρότοι
Εσείς περνάτε πρώτοι
Κι ακολουθούμε εμείς

Στη μνήμη σας ανάβουμε
χρυσά λιβανιστήρια
Για σας τα νικητήρια
τα χείλη μας υμνούν

Και πλέκοντας τα χέρια μας
της δόξας τα στεφάνια
δική σας περηφάνια
στους τάφους σας κρεμούν.

«ΕΛΙΖΕ»

ΕΛΙΖΑ ΤΣΙΡΤΣΙΜΠΑΣΗ

ΚΑΠΗ ΚΑΤΩ ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ

ΟΥΡΑΝΟΣ ΑΙΓΑΙΟΥ

Απόψε είδα το φεγγάρι από ψηλά
κι όπως το κοίταξα με δέος εκεί πάνω
μου 'φάνη σάμπως να το είδα να γελά
καθώς με τσάκωσε τη λογική να χάνω.

Και τι τη θέλω- του 'πα 'γω- τη λογική
όταν τα φτερά μες στην ψυχή μου έχω βγάλει
κι όπως πετώ με τα πουλιά εδώ κι εκεί,
βλέπω της γης και τ' ουρανού τα κάλλη.

Φεγγάρια τέσσερα στην αγκαλιά κρατώ
μα θέλω να 'χουνε και φως απ' το δικό σου
κι όταν θα ψάχνουνε το δρόμο τον καλό
να φέγγει, θέλω, από χαρά το πρόσωπό σου!

«Δραγουμάνος»

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΚΑΠΗ ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ